

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Dr. Adolf Fischhof.

(Konec.)

„Germanizacija je neizvedljiva glede zdanji čas vladajoče narodnostne ideje, dalje glede na član 19. naše ustave in glede na ščuvanje vsega slovanskega sveta, s katerim ščuvanjem se ruska diplomacija tajno in ruska demagogija javno peča. Polovična izpolnitev narodnih zahtev je, kakor vsako polovičarstvo, nevarna, nevarnejša celo nego popolna zavrnitev. Svetovati je torej, v jezikovnem zakonu vse dovoliti, kar se more združiti z neogibljivimi potrebami države, in vse to natanko določiti, kar se obeta v članu 19. naše ustave; kajti natančna omejitev potrebna je k zagotavljanju vsakeršne koli posesti in vsakeršnega prava, in nobeno pravo v Avstriji ne zahteva tako zelo zatrtja kot ono, ki naj napravi konec najnevarnejšemu razporu, razporu glede jezika.“

Vpraša se, kako naj nemščina v teh razmerah izpolnjuje svojo kulturno nalogo? Vpliva naj civilizujoče, naj ne odriva in prikrajšuje druge jezike, marveč pospešuje naj njihov razvoj. Kakor se moderni kulturni jeziki ovijajo klasičnih, tako naj bi se pri nas slovanski jeziki z nemškim dvignili kvišku. Francoščina je zadobila, ne da bila pritiskala in ovirala razvoj drugih idiomov, svetovno pomembo, in jezik mislecev naj bi ne postal narodom Avstrije sam po sebi to, kar je ona izobražencem vseh civiliziranih narodov? Nemški jezik, kateremu v to ne treba sovražnega pritiska, ker mu ne vsled sile državnega vpliva, temveč vsled nepremagljive sile razmer pripada veliko obzorje v upravi in postavo-dajstvu kot izključljiva domena; nemški jezik, katerega perhorescirajo najvročejši mej narodnjaki v svojih šolah le kot poučni jezik, nikakor pa kot učni predmet; on

ki je jedini zmožen v naši velikej domovini duševno, socialno in kupčijsko občevanje mej raznojezičnimi državljani in uradni koneks mej državnimi in deželnimi oblastnjami vzdrževati? Jaz poudarjam, da oživiljenje drugih domačih jezikov tudi nam Nemcem prinese krepilo; kajti čim prijazneje se narodno svojstvo razvija, čim bogatejši je jezikovni zaklad naših Slovanov, tem gotoveje nasprotujejo vabljenju gospoda Aksakova in Katkova, čegar smoter gre na to, da se vsi sorodni narodi potlačijo v moskovski narodni močnik. Da, v Evropi je le jedna država, ki more tem nameram nasproti stopiti in nevarnosti, katere prete Evropi, odstraniti; in ta država je Avstrija.

Nemcu treba le postavne enakopravnosti. Če je skrbel za to, mu je višja veljava gotova. On ne potrebuje podnožja, prvenstva; kajti mej takimi, ki stojé na jednakej planoti jeden poleg drugega, bode najvišji vsekar najbolj se jemal v ozir. Vse, kar Nemcu treba storiti, je to, da čuva, da mu brutalna večina nikdar in nikjer ne moti ravnopravnosti. Jaz sem se torej vedno potegoval za jezikovni zakon, kateri bode varstvo narodnih manjšin dal tem samim v roke. Po meni priporočeni kurijatvotum smatram za najboljšo varstvo vseh, Nemcev kakor Slovanov, če so v manjšini; kajti jednaka določba je nekoč omogočila za časa cerkvenih razporov na mnogih krajih mirno skupno življenje takih ljudij, kateri so bili ločeni vsled konfesionalnega prepira. In kakor verska vest, tako se mora v narodnostnej državi narodna samosvest varovati žaljenja po sklepah večine, osobito v našem času, v katerem narodno bitje nadaljuje boj, katerega je v prejšnjem stoletju pričelo osobno bitje. Če je to borilo se proti stanovskim predpravicam, bori se ono proti prednosti jednega rodu, in varovati se je pri današnjem kakor pri nekdanjem boji, vporablja „višnjevo“

kri kot pravni razlog prednosti; kajti hujši kot krivica je sramota in roganje. Nemec naj se ne postavlja nad druge, marveč postavi naj se pred nje in gre naj pred njimi, kjer treba pokazati pravno in duševno moč, talent in pogum.“

To je mnenje Fischhova, katero pa bode menda, kakor se vidi iz raznih nemških časnikov, ki neprestano in z neumorno strastjo hujskajo proti Slovanom, ostalo le glas vpijočega v puščavi. Sicer pa bode našim čitateljem gotovo po godu, da so čuli glas tako odličnega in previdnega Nemca, kakeršen je dr. Fischhof, kateri sodi o položaji precej objektivno, čeravno ne vseskozi po naših nazorih.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. aprila.

Včeraj imele so ogrske in avstrijske delegacije, kakor je uže poročal brzojav, skupno sejo. Kakor znano, zahteval je naš minister 23 milijonov za pomirjenje Bosne in Hercegovine, naše delegacije bile so voljne ta kredit dovoliti, a ogrske ne in v včerajšnji seji obojih delegacij dovolilo se je po nasvetu ogrskih delegacij le 21 milijonov. To se je sklenilo z 59 proti 45 glasovom, torej z večino 14 glasov. Osem članov avstrijskih delegacij, ki pripadajo k ustavovernej stranki, glasovalo je z ogrskimi delegacijami.

Z juga danes nij posebnih vestij. „Serajevski list“ objavlja oglas Dahlenov, v katerem se beguncem, kateri se do 20. maja v svoj domači kraj vrnejo, se oglašé pri uradih in nijso zakrivali težkih zločinov, zagotavlja, da ne bodo kaznovani. Proti onim pa, ki bodo delali nasproti in proti navadnim zločincem postopalo se bode z vso ostrostjo zakona.

Vnanji listi pečajo se mnogo z izjavami, katere je napravil avstrijski minister za vnanje poslove pred kratkim v delegacijah o bosensko-hercegovskem vprašanji. Tako pravi „Golos“, da gre do namere vlade na to glede okupiranih provincij, da

LISTEK.

Aleksander Sergjejevič Puškin in njegove poezije.

(Predavanje g. Ivana Hribarja.)

(Dalje.)

Mej onimi, ki so skoro ves čas Puškinovega smrtnega boja ostali v njegovej hiši, bil je uže prej imenovani prijatelj njegov Žukovskij. Iz njegovega pisma, v katerem je Puškinovemu očetu Sergjeju Levoviču popisoval poslednje trenutke sinove, posnemam tele besede:

„Od zgodnjega jutra 28., odkar se je po mestu raznesla nesrečna vest, da Puškin umira, gnetlo se je v njegovej hiši obiskovalcev. Prihajali so sluge visoke gospode z nalogom, da vprašajo, kako mu je ter gospoda vseh stanov, meščani, znanci in neznanzi. Prava narodna žalost odkazivala se je v vsakem srci po celem Petrogradu. Na vsakem obrazu videli smo tugo in marsikatero oko je plakalo. To-liko dokazov splošne žalosti ganilo mi je srce; Rusom, katerim je bilo do slave svoje domovine, nijsmo se čudili, ali da ga inostranci tako obžalujejo, to

nam je blažlo žalost. Mi smo strepetali, ker je Puškin bil naš. Ali kaj je nje ganilo? Lehko je na to odgovoriti. Veleum je lastnina vseh, spoštovanje do njega je zveza narodov in kadar ima ta veleum izginiti, predno je prišla nanj vrsta, tedaj nastane splošna bratovska žalost. Puškin s svojim veleumom nij pripadal le Ruskej, temveč vesolnej Evropi. Zavaljo tega prihajalo je v Puškinovo hišo toliko tujcev, žalujočih za njim, ko da je njihov.“

Dalje piše Žukovskij: „Še ti moram sporočiti, da je Puškin kljub vsem svojim mukam do smrti ostal bistrega mišljenja, ko prej. Predno so se ga polotile največje muke, poklical je Spaskega, naj mu prinese nek popisani papir ter naj ga sežge. Potem je prosil Dansasa, naj mu popiše nekatere dolgove. Toda vsled premnožega govorjenja obnemogel je in isti dan (27.) nij več razpolagal. Ko mu je zjutraj nekoliko odleglo, dejal je Spaskemu: „Ženo mojo — ženo mi pokličite.“ Ne čutim se dosti močnega in sposobnega popisati, kako sta se ločevala. Potem je dejal, da želi videti še deco. Morali so jo probuditi in na polu v spanji pripeljati k njemu. Molče pogleda vsako, položi mu roko na glavo ter ga blagoslovi, potem pa da znamenje z roko, naj jih odpeljejo. „Kdo je še tu?“ vprašal je

Spaskega. Odgovorili so mu, da jaz in Vjazemskij. „Pokličite jih,“ pravi na to s slabim glasom. Pristopil sem k njegovej postelji, prijel ga za podano mi hladno roko, poljubil ga na njo in nij mi bilo mogoče ni besede spregovoriti, temveč, ko mi je z roko dal znamenje, odšel sem od njega. Malo kasneje poklical me je zopet. „Reci caru,“ dejal mi je šepetajoč, „da ne zapuščam rad tega sveta; bil bi se posvetil samo njegovej službi. Naznani mu mojo poslednjo željo, naj dolgo, dolgo živi ter bode srečen s svojim sinom in svojo Rusijo.“

Druzega dne 29. januarja 1837 o polu treh dejal je Puškin najedenkrat z blaženim obrazom: „Sedaj je konec življenju!“ — dr. Dahl, hoteč tolažiti ga, pravi: „Se ve da je konec, ker smo te na drugo stran obrnili.“ — „Konec je življenju!“ odgovori jasno in odločno Puškin. „Sapa me izdaja.“ — To so bile poslednje njegove besede. Boj s smrtjo trajal je le malo časa, kajti ob tri četrt na tri konstatiral je uže dr. Dahl, da Puškina nij več mej živimi.

Še ko je Puškin ležal v groznih mukah, pripravljal mu je Petrograd velikanski pogreb. Vsakdo je hotel sijajnim načinom dokazati, kako spoštuje veleum ruskega naroda in kako živo čuti žalost nad

se vedno bolj in bolj pridobé 'za Avstrijo in da se ljudstvo preveri, da more materialni in moralni blagostan le v zvezi z Avstrijo doseči, in pravi, da hoče avstrijska vlada te provincije anektirati. Na besedah našega ministra ne najde „Golos“ nič nepovoljnega, nego pravi, da se to vprašanje lahko na mejnarodnej podlagi obravnava.

Vnanje države.

Kakor se poroča, namerava na nasvet kneza Orlova pl. Giers vse ruske poslanike sklicati v Petrograd. O čem se bode pač posvetoval z njimi, se le ugiblje. Sicer pa je ta vest silno malo verjetna, kajti pred nekojim časom poročalo se je nekaj jednacega, a pozneje se dementiralo.

Kakor se poroča iz Petrograda, zapustilo je 250 židovskih družin Kijev, da se presele v Ameriko. Dne 9. maja pa odide iz Odese 800 židovskih družin v Palestino. No, Rusija pač ne bode žalovala po njih.

General Skobeljev je nevarno obolel.

Iz Carigrada se poroča, da se bodo vršile spremembe v ministerstvu.

Iz Bukarešte se javlja, da se dela na to, da bi se opozicija in vladna stranka združili, da podpirata ministerstvo Bratiano pri odbijanju avstrijskih zahtev glede dunavskega vprašanja.

V Monakovem zaprlji so štiri osebe zaradi deželne izdaje, namreč tri moške in jedno žensko.

Španska poslanska zbornica je, kakor znano, po skoro štirinajst dnevi pretečeno nedeljo francosko-špansko kupčijsko pogodbo z veliko večino sprejela. Kabinet Sagasta ima zahvaliti svoj uspeh svoji energiji, kakor tudi katalonskim pojavom. Koncem tega meseca pride ta pogodba v senatu v razgovorjanje, kjer bode imel kabinet težak položaj.

„Kar leze ino grede“ zbralo se je vkup, da se je v nemškem zveznem svetu preril monopol tabaka. Razen kraljevine Württenberške nijma Prusija nobene večje države za se; kajti Bavarska, Saška, Badenska, Heška glasovale so proti. Če se bode torej kancelar v državnem zboru hotel ponašati z zmago, napravil bode le fiasco, kajti to je sicer numerična zmaga, ki je pa skoro jednaka moralnemu propadu.

Iz južne Afrike dohajajo prijetne vesti za Francoze. Poraz Bu-Ameme važnejši je, nego se je početkom mislilo. Vrlo važno je za Francoze, da se je odprla železnica na jugu pokrajine Orana.

Dopisi.

Iz Št. Ruprta na Dolenjskem. [Izv. dop.] 25. dan t. m. zvečer ob četrt na najst, ko je ljudstvo uže v počitku bilo, začuje se nenadoma iz stolpa plat zvona. — Ogenj! gori, gori! se tam in tam začuje glas, in marsikaterega v velik strah in v zmešnjavo pripravi, zlasti pa nas, ker še nijsmo pozabili 1869. leta, ko nam je ogenj upepelil skoro vso vas.

V vasi Dragi, v sredi vasi vnel se je ogenj in upepelil ravno dva kmeta, katera nijsta bila za-varovana. Res sreča, da čeravno so vse hiše in druga poslopja vsa s slamo krita in vse zdržema postavljena, da nij pogorela vsa vas. Za to gre posebna hvala Št. Ruprtčanom, kateri so naglo v po-

moč z brizgalnico prihiteli, kakor tudi našemu obče spoštovanemu županu Antonu Zajcu in mnogim drugim odbornikom, kateri so ljudstvo iz okolice k gašenju vneli, da so se — kar je skoro čudež, ker vode nij blizu — z jedno samo brizgalnico po velikem trudu ljudstva vender drugi sosedje popolnoma oteli velike nesreče. Ogenj je nastal, ker je gospodinja pogorelega kmeta zvečer dračje v peč sušiti dala, da bi drugi dan kruh pekla. Po noči se vname dračje in rudeči gost sfrči v podstrešje, gospodari po svojem plenu in upepeli, kar doseže, dokler ga nij njegov nasprotnik popolnem udušil in ustavil. — Ko bi bilo v noči tako viharo, kakor je bilo po dnevi, šla bi bila cela vas s svojimi po-hištv. — Šiba nas močno obiskuje. 1880. leta silno huda toča, 1881. l. slaba letina in letos nas je uže mraz ostrasil in nam uničil marsikater pridelek — zdaj pa še požar!

Iz Kočevja 25. aprila. [Izviren dopis.] V „Narodu“ št. 81. 8. aprila t. l. čita se mej raznimi vestmi, da so „sline strupene“. Lahko bi kdo postregel čitateljem „Naroda“ v feuilletonu á la Spectabilis o tem predmetu, za kar bi mu bili gotovo vsi hvaležni. Moj namen ni pisati v podlistek, ampak povedati moram, da, kar smo vedeli uže davno Slovenci, se zdaj proglašja za novo iznajdbo učenosti. Pred več nego 16 leti je slavnoznani zdravnik Pirca, ki je umrl v Tržici na Gorenjskem, neke mater tako le rekel: jaz ne morem kmetskih bab odvaditi, da bi otrokom ne žvečile kruha in prežvekovala jedi, katere jim dajejo. Vidite! od tod pride, ker so sline človeške, posebno starih ljudi, ki imajo uže mnogo mrtvaškega v sebi, strupene, da o-troke začne ščipati, začno hirati in umrjo. Bolje jedua drobtinica kruha, kot cel svaljek prežvečenega. To so besede v slavnem spominu ohranjenega zdravnika Pirca. Komu nij znano, da je marsikdo se koj upijanal, začel bljevat i. t. d. Ljudje pravijo, to je čudno, ta človek se ne upijani! Drugi pa pravijo; „gotovo mu je kdo vino požvečil.“ Od kod pride to? Vino v kozarci ostane isto, a primešala se je slina z prežve-kovanjem — kar se na kmetih mnogokrat zgodi iz sovrašstva in od tod tako hudi nasledki. Jaz nijsem strokovnjak, tedaj se tudi ne morem spuščati v dal-nje razprave, opozoril bi pa vender rad naše go-spode doktorje, da je marsikaj mej domačim ljud-stvom, kar učeni niti v Beči niti v Gradci ne vedo.

Se vé, kakor povsod, mora biti ostra kritika združeno z učenostjo na tem mestu.

Znano je mej vsem svetom, da je „deutscher schulverein“ vpeljal v Dragi v šoli nemški kot učni jezik. Draganje neki protestirajo zoper to naredbo, ker po uradnem številjenji je v fari Draga 1706 Slo-vencev in 230 Kočevarjev. Komu bo slavna vlada prav dala, zna Bog! —

Sploh moram konstatirati, da so Kočevarji pa-metni možje in nečejo, da bi jih kak človek, ki

niti kočevski niti slovenski — morda tudi še dobro nemški ne razume, hujskal in zdražbo delal, ko so toliko stoletij Slovenci in Kočevarji mirno živeli ter drug drugemu pomagali. Slovenec poštuje poštenega Kočevarja, Kočevar poštenega Slovenca. Kar pa je družih, naj se Bogu zahvalijo, svoje po-botnice pišejo, dolgove plačajo — pa mir dajo.

Z Dunaja 24. aprila. [Izv. dop.] (Zabava slovanskega pevskega društva.) Slovansko pevsko društvo ima zopet krasen večer v letnik svoje zgodovine zabeležiti, kajti poslednja zabava, ki jo je to društvo priredilo v dvoranah „zur Stadt Wien“ v Josipovem predmestju, sme se prištevati mej najsijajnejše. Prišlo je nepričakovano mnogo samo odličnega občinstva, kakor je to pri navadnih zabavah redkost. No, to nij bila navadna zabava! Na tiskanem vspredu bilo je celih 12 točk. Od teh izvelo se jih je 11 izborna, jedna pa je izostala. Zbor je pel z vso dovršenostjo dve Förchtgott-To-vačovskijevi skladbi: „Naše pisnē“ i „Divčino poz-draveni“, Napravnikovo rusko kadriljo (tenor-solo pel je g. Mlčoch), Vilharjevo „Srbski po-hod“, Mazanekovo „Na Vltavě“, Novačekovo „Kovaška“ (bariton solo pel je g. Jiřík) in Haj-drihovo „Prva ljubezen“, katero pel je ožji zbor. Gospica Ana Hradilova (rojena Dunajčanka) oča-rala je s prekrasnim svojim petjem vse občinstvo. Prištevati se mora najboljšim pevkam, ki so se kedaj producirale pred občinstvom slovanskega pev-skega društva. Ko je začela peti česko narodno pesen, nij bilo ploska konec. A kako krasno in milo donel je iz njenih ust česki jezik! I to je ro-jena Dunajčanka, a vzgojena popolnoma v českem duhu. (Celo slavni Slovenci doma in v tujini pa vzgojevajo svoje otroke v tujem duhu!) G. pevo-vodja A. A. Buchta iznenadil je občinstvo s sa-mospevom „Ruže a děvče“; nastal je buren plosk, ko je pevec nastopil in tresla se je dvorana sa-mega silnega ploska, ko je nehal. G. Hynais svi-ral je na glasoviru v občno zadovoljnost. Bendlov dvospev pela sta gg. Mlčoch in Daněk občutkom in precizno, kakor to morejo le najboljši pevci. V zabavnem delu, ki je trajal dolgo čez polnoč, vr-stile so se pesni, godba, napitnice, mej slednjimi tudi na vrle ljubljanske volilce. Prihodnja zabava bode 13. maja. P.

Občni zbor „Glasbene Matice“.

III.

Blagajnikovo poročilo se odobri in občni zbor izreka g. Stegnarju toplo zahvalo za marljivo in na-tančno oskrbovanje blagajništva.

Pri posameznih predlogih stavi gospod Josip Maier naslednje nasvete zastran delovanja „Glas-bene Matice“ v prosep nje materialnega stanja:

Iz blagajnikovega poročila in njegovih stati-stičnih podatkov moramo, akoravno neradi, priznati,

njegovo izgubo. In ako pomislimo, s kako pijeteto in kako sijajno smo mi vlansko leto spremili k več-nemu počitku dva veleuma našega naroda, tedaj si bodedo pač mislili, da je ruski narod priredil oko-liščinam primeren pogreb svojemu prvemu pesniku. A motili bi se. Narod je obračal, car pa obrnil.

Stoječ pod vplivom tujcev, ki so se bali, da bi iz Puškinovega pogreba ne nastala splošna na-rodna demonstracija proti njim, ki so takrat prav za prav vladali rusko državo ter si vedeli skoro do de-našnjih dnij ohraniti na škodo Rusiji in še večjo škodo slovanstvu svojo moč, — prepovedal je car javen pogreb. In, glejte sramote! Največji veleum, kar jih je do tedaj umrlo v prostranej Rusiji, pe-snik, ki je vnel srca vseh, ter jih budil k lepemu in vzvišenemu, mož, čegar domoljubje je bilo čisto ko solnce, kateremu je vedno bila pred očmi slava Rusije in ki je mnogo najlepših svojih let posvetil državnej službi, — ta mož nij smel imeti javnega pogreba in truplo njegovo moralo se je jednako truplu hudodelnikovemu — o polunoči odpeljati iz Petrograda. In to na ljubo onim tujim priseljencem, katere je genijalni Lermontov s tako razsrjeno besedo stigmatiziral za brezdomovince!

Car je sicer to svojo naredbo hotel popraviti

pozneje s tem, da je Puškinovej družini določil 11000 rubljev letne podpore, rešil njena posestva vseh dolgov ter izdal vse Puškinove spise na lastne stroške v 10000 iztisih; — a naj se o teh činih carjevih sodi kakor se hoče, to je gotovo, da s tem nij mogel oprati sramote ter popraviti krivice, kakeršno je tujcem na ljubo pregrešil nad lastnim narodom.

Puškinovo truplo odpeljali so tedaj iz Petro-grada ter ga položili v hladno zemljo v samostanu Sojatogorskem, poleg Mihajlovskega, v katerem je, kakor sem uže prej omenil, preživel kot dete in po-zneje v pregnanstvu najlepše ure svojega življenja.

In kaj se je storilo z morilcem? vprašali boste nehote. Čujte, kako je Lermontov v uže prej ime-novanej pesni izrazil o njem caru mnenje in zahteve vsega ruskega naroda. On poje:

Na kolenih Te, o car! zaklinjam,
Da maščuješ, pesnika maščuješ —
Ter morilca pokoriš za zločin.
Vsliši me ter mu pravično sodi!
Milosti ne znaj, kaznuj zločinstvo,
S krepko nogo nam pogazi kačo,
Da nam pozni vnuki nejunaštva
Ne bi mogli nikdar očitati.
Kdor oskrunja, kar je Rusu sveto,
Tvojej jezi zakon ga ne skrivaj!

Mačka skokom slavčeka zadavi
In raztrga z ostrimi ga kremplji,
Al' ne more s svojo gladko kožo
Namestiti njega krasnih pesniji.

Kaj nam mar neumno je poštenje,
Kaj nam tudi mar junaštvo vražje?
Bilo lahko kri je pretočiti
Al' ni moč praznote izpolniti!
Ktera kri njegovo naj dopolni,
Kteri balzam mu zaceli rane? ...

Večni in pravični nam sodnik bo,
Ako car zločina ne kaznuje,
Jezem bo sodnik izrekel sodbo!
Naj usahnejo Vam pesni viri!
Niste znali pesnika čuvati,
Druzega zato Vam več ne pošljem.

To srce pretresujočo pesen poslal je caru. In o sramote! Lermontov je bil zato poslan v izgnan-stvo na Kavkaz, baron d' Anthès, morilec Puškinov, pa puščen na svobodo s pogojem, da zapusti Rusko. Tako vsemogočen je bil vpliv tujcev pri ruskem dvoru in ako to pomislimo, se pač ne bodedo ču-dili, da je po državi od dne do dne širila se stranka nezadovoljnežev, želeča odstraniti te nezdrave razmere.

(Dalje prihodnjič.)

da je zanimanje za našo slovensko glasbeno literaturo posebej in za muziko v obče še jako hladno. Da si imamo v Ljubljani nekoliko glasbenih učilnic, vendar ne ustrezajo potrebam slovenskega naroda in to je tudi važni vzrok, da šteje metropola slovenskih dežel samo 40 članov, ki največ iz rodoljubja podpirajo naš mladi zavod. Isto tako pride, da slovensko občinstvo jako slabo podpira prizadevanje in požrtvovalnost skladateljev, kar pri vsakej priliki dokazujejo založniki, bukvarji in sami skladatelji. Mnogokrat se jim še troški tiska ne povrnejo. Te žalostne razmere trajajo uže toliko let, kar se Slovenci zavedajo. To je bil tudi povod, da se je po prizadevanji g. Valente in drugih osnovala „Glasbena Matica“, ki je prevzela nalog omogočiti to, kar posameznikom nij bilo moči. Oziraje se na skoro desetletno delovanje našega društva, moramo pritrčiti, da je kljubu piclej podpori „Glasbena Matica“ storila obilo in na svetlo dala marsikaj lepega in koristnega. Treba torej delati na to, da se kolikor moč zboljša njeno materialno stanje. Zato si usojam v svrhu tega staviti naslednje nasvete:

- I. „Glasbena Matica“ naj dela z vsemi pristojnimi sredstvi na to, da vabi rodoljube k pristopu in da nabira po svojih članih prostovoljne darove, ki se bodo porabili v povišanje ustavnine.
- II. Da bi se „Glasbena Matica“ obrnila do slavne deželne zbornice s prošnjo za ustanovitev deželne stipendije, namenjene v izobraženje mladenci ali sploh za to sposobnemu možu, ki bi po dovršenih študijah posvetil se vodstvu narodne glasbene šole v smislu §. 2, litera D društvenih pravil.
- III. Naj bi „Glasbena Matica“ ne odjenjala v dosedega društvenega namena visoko vlado prositi podpore, kakor se je to uže zgodilo, dasiravno brez uspeha.
- IV. Naj bi se vsaj jedenkrat v letu priredil koncert na korist društvene blagajnice, in pri raznih svečanostih posebno ozir jemalo na produkcije domačih glasbenih del, ki bi se na ta način občinstvu bolje prikupila.

Občni zbor pritrdi tem nasvetom in nalaga odboru, da jih po moči izvrši.

Gosp. Valenta nasvetuje, da bi društvo priredilo predavanja o zgodovini glasbe in o teoriji, da bi priliko imeli oni, ki se za glasbo zanimajo, izvedeti marsikaj, kar jim bode v pouk in spodbudo. Dalje nasvetuje, da bi društvo izdalo nauk o igri na glasoviru za prvence. Tudi ta predloga sta bila sprejeta.

Temu je sledila volitev odbora in izvoljeni so bili gg.: Franjo Ravnikar, Franjo Drenik, Feliks Stegnar, Vojteh Valenta, Josip Maier, dr. Karol Bleiweis vitez Trsteniški, Anton Foerster, Franjo Hlavka, Pater Angelik Hribar, Alfred Ledenig, Ant. Razinger, dr. Josip Stare, Drag. Žagar, vsi ti stanejo v Ljubljani; za vnanje pa gg.: Danilo Fajgelj v Tolminu, Franjo Grbic v Ljubljani, Ant. Gnezda v Zagrebu, Simon Gregorčič na Gradišču pri Gorici, Ignacij Gruntar v Logatci, Matija Šušteršič v Krškem in Janko Žirovnik v Gorjah.

Po končanej volitvi zaključi prvosednik zborovanje.

Domače stvari.

— (Društvo „Sokol“) ima prihodnjo soboto 29. t. m. svoj jour fixe v gostilni „Bierhalle“ na sv. Petra cesti.

— (Močvirski odbor) ima sejo vtorek dne 2. majnika.

— (Imenovanje.) Vladni koncipist Oton vitez Fränzl-Vesteneck imenovan je okrajnim komisarjem in konceptni praktikant Henrik grof Attems vladnim koncipistom za Kranjsko.

— (Franciškanske cerkve) fasada obdana je z ogromnim in kaj lepo izpeljanim odrom, kateri stane 1800 gld. Dotična dela prevzel je dobro znani g. Faleschini.

— („Savinjski Sokol“), ki ima svoj glavni stan v vedno narodnem trgu Mozirji, razprostrl bode svoje čile peroti in tudi se udeležil dvajsetletnice društva „Kolo“ v Zagrebu, kjer bode

o binkošti sestanek jugoslovanskih rodoljubov iz vseh stranij in redka slovesnost, katero naj si ogleda in privoščiti vsak, kdor le more. Svoji k svojim!

— (Umrli) je, kakor se nam privatno poroča, nekaj v Ljubljani bivajoči Martin Golob, kot farmacevt v Klosterneuburgu, pred nekoliko dnevi. Bil je vsekdar dober narodnjak. Kar bi bil pa sicer zagrešil, poravnala je smrt. R. I. P.

— (Nova potujoča učitelja za kmetijstvo.) Minister za poljedelstvo je imenoval za učitelja v kmetijskem pouku: Za Trst in Gorico g. Janeza pl. Baldinija in za Istro g. Janeza pl. Zottija, oba sta se izučila na kmetijski akademiji na Dunaji in na vinarske šoli v Klosterneuburgu. Po imenih bi sodili, da sta nova učitelja Italijana, radovedni smo torej, ali je zmogel prvi dovolj slovenskega, drugi slovenskega in hrvatskega jezika? Ako ne, tedaj sta dve ničli, ki bosta več plačila imeli, nego kmetijstvu koristili. „Edinost“.

— (Neverjetno pa vendar resnično!) Banka „Slavija“ vložila je proti M. Sl. na Beli slovensko tožbo. Toženi je izostal, ter bil kontumaciran dne 10. novembra 1881. Potem se je na podlagi nemške razsodbe rubilo. Ker pa sodnija v Kaplji nij hotela izvršiti rubežni in sicer zategadelj ne, ker je bila dotična prošnja pisana slovenski, pritožila se je banka v nemški Gradec. Od tam pa je vsled tega rekurza prišla odločba, da je cela obravnava od konca do kraja nična, da se konča razsodba od 10. novembra 1881. št.: 25147 okrajne sodnije ljubljanske, da se pokonča eksekucijski odlok od 28. decembra 1881. št.: 28445, ravno tiste sodnije in da se ima tožba de praes. 28. septembra 1881. št.: 21814 banki z dostavkom povrniti, da jo v nemškem jeziku lahko zopet vloži. In to zdaj, ko je po prvej razsodbi preteklo uže skoro pol leta! Komentar bi se lahko napravil, — ali mi si ga napravljamo v mislih.

Dr. I. T.

O preložitvi tržaške državne ceste.

V Ljubljani 27. aprila.

Kranjska stavbena družba namerava preložiti tržaško državno cesto ter je gledé te preložitve izdelala uže tudi vse potrebne rise. Takov načrt izročil je nam g. N. Treo, iz katerega razvidamo, da se vsled nameravane preložitve nikakor ne bode devastiral Latermanov drevored. Črta preložene ceste vodila bi po tako zvanem travniku „Vrtača“, ki je sedaj last kranjske stavbene družbe, ter bi tik tretje vile prerezala drevored, in se potem združila z ravnokar regulirano kolizejsko cesto. Nadaljevanje nove ceste potegnili bi se do Rudolfove železnice kolodvora in konečno tudi do južne železnice kolodvora. Vsled tega bi iz ozkih ulic ljubljanskih, ki so historično znane, izginili težki vozovi, ki se sedaj po državnej tržaški cesti in deloma tudi po cesti iz Šiške v Ljubljano pehajo. Da bi s tem izginilo iz mesta mnogo pouličnih ovir, pouličnega hrupa in šuma, je jasno! Naprava nove črte čez travnik „Vrtača“ do kolizejske ceste ne prouzročevala bi mnogo troškov, ker bi kranjska stavbena družba in druge stranke mnogo nasipalnega materiala brezplačno dostavila.

S tem projektom v zvezi je tudi odprtje nove ceste, ki bi od kazine mej Souvanovim posestvom in nunskim vrtom vodila v ravnej črti do tržaške državne ceste. S tem bi se napravila direktna zveza mej Latermanovim drevoredom in drevoredom v „Zvezdi“. Odprtje nove te črte bi pa glede prometa bilo za Ljubljano velike koristi, kar uže prvi pogled kaže, če ga vržemo na mestni načrt.

Vsa ta nova pota obsadila bi se z drevesi, vsled česar bi se število ljubljanskih drevoredov zdatno pomnožilo. O opustošenji Latermanovega drevoreda niti govorice nij, ker bi se za novo cesto tik tretje vile napravil samo presek dvajset metrov širok, in bi se torej na vsakej strani posekati morali k večjemu dve drevesi.

Iz načrta nam predloženega smo se prepričali, da je po kranjske stavbene družbi glede preložitve

tržaške državne ceste osnovani projekt praktičen, da bi prouzročeval ogromno olehčanje prometa do naših kolodvorov, da bi pomanjšal hrup in nered po ljubljanskih ulicah, iz katerih bi izvil mnogo težkih vozov in da bi konečno pomnožil tudi naša sprehajališča, naše drevorede, ter odprl ob enem krajšo pot, ki bi vodila iz „Zvezde“ v drevored Latermanov.

Kegljanje v korist Narodnega doma.

Odbor za kegljanje v korist „Narodnega doma“ se je uže osnoval. Kegljanje trajalo bode od nedelje dné 30. aprila t. l. do nedelje dné 22. maja t. l. v gostilni g. F. Ferlinca „pri zvezdi“ na Frana Josipa trgu, nasproti stare hranilnice v Ljubljani.

Dobitki (150 gld. avstr. velj.) so se uže naročili na Dunaji in se bodo razstavili za nekaj dnij pri g. Kolmanu na Mestnem trgu. Dobitki so v lepem okviru in sicer:

I. 6 cekinov. II. 4 cekine. III. 3 cekine. IV. 10 srebrnih tolarjev. V. 5 tolarjev. VI. 5 c. kr. cekinov. VII. Šaljivo darilo.

Serija (9 krogelj) bode veljala 20 kr.

Ker je ves dohodek v korist „Narodnega doma“ namenjen — nadejati se je splošne udeležbe.

Kegljišče se bode v nedeljo dné 30. aprila t. l. ob 10. uri dopoldne odprlo.

Natančnejše poročilo nam je obljubljeno.

Razne vesti.

* (Huda burja) uničila je po dalmatinskih otokih vso setev.

* (Nov podmorsk predor ali tunel) se namerava kopati mej mesti Reggio in Mesino. Imeli so v ta namen uže shod, pri katerem se je dokazovalo, da bi izvršitev ne bila posebno težavna in da bi vsi troški iznašali 64 milijonov lir. Ta predor bi smel računati na velik promet in troški bi se dobro izplačali. Imel bi, kakor je trdil inženir Gabelli, tudi strateško važnost v slučaju, da bi se na otoku Siciliji izkrcala tuja vojska.

* (Nova varstvena naprava pri ameriškanskih železnicah.) Amerikanske železnice niso nikjer zagrajene, prehod je povsod prost in pogosto se pripeti, da so na progi velike čede goved, katere so nevarne varnemu prometu. Zategadelj imajo tamošnji hlaponi poseben odrivalen stroj, ki potisne najmočnejšega vola v stran in daje hlaponu nekako čudno podobo. Ta odrivalni stroj pa je najzadnje sredstvo. Glavna reč je, čede preplati, predno pride vlak, da zapuste tir. V ta namen služi nova naprava, ki je pred odrivalnim strojem in obstoji iz cevi, ki ima mnogo luknjic. Če zagleda voditelj vlaka, ki ima tako varstveno napravo, na tiru kako oviro, spusti sopara v to cev in takoj nastane tako peklensko-piskajoč trušč, da se vzemir še tako flegmatičen vol ali bivol in beži, kar more.

* (Pohlevna samo-biografija.) Charles Darwin, 20. t. m. umrši slavn naravoslovec, bil je jako pohlevnega značaja. Pred kakimi tremi leti prosil ga je londonsk knjigotržec, naj bi napisal svoj lastni životopis. Prosilec, ki nij pričakoval, da se njegova prošnja izpolni, bil je radosti prevzet, ko mu Darwin odvrne: „Životopis vzamete lahko kar seboj“ in mu izroči papir, na katerega je bil baš nekaj napisal. Zahvaljuje se in otide vesel. Zunaj pa radoveden vender pogleda v list in tam čita: Pišem se Charles Darwin, rojen sem 1809. leta, učil sem se, potoval okolo zemlje, sedaj pa se učim nadalje.

* (Nov način izterjevati dolgove) iznašel je nek čevljar v Chicopee v Ameriki. Neplačane račune dvomljivih dolžnikov razstavlja namreč v oknu svoje izložbe in naznanja na posebnem listoku: „These bills for sale“, to se pravi po naše: Te terjatve so na prodaj! Trdijo, da ima ta način mnogo uspeha.

* (Najvišji most na svetu.) V Ameriki stavijo sedaj most, kateri bode dogotovljen najvišji most na stebrih. Erie — železnica bode na novej progi mej Bradfordom in Johnsonburgom izpeljana nad 300 čevljev globoko dolino Kinzna-Creek. V ta namen treba mostu, ki bode 2000 angleških čevljev dolg in bo imel 23 oken, po 60 čevljev svitlobe. Stebri imajo pri tleh 40 čevljev dolžine in so 110 čevljev široki, na vrhu znaša širokost še 12 čevljev. Železna konstrukcija mosta tehta 2500 ton. Ta most bode še letos gotov. Izmej najvišjih jednacij dose-danjih stavb je most preko „Kentucky-River“ le 276,

Great-Peruvian most 235 in viseči most nad Nijagaram 275 čevljev visok.

* („Odda se stanovanje.“) Pred kratkim ogledal je žalno oblečen gospod stanovanje, po časih naznanjeno. Mej drugim vpraša ga hišni oskrbnik: „Imate kaj otrok?“ — „Da, na pokopališču!“ glasi se tužni odgovor. Oskrbnik, s tem odgovorom zadovoljen, odda stanovanje, a kdo popiše njegovo začudenje, ko drugo jutro pristopica kričeče krčelo otrok v novo najeto stanovanje. Čemerer povpraša najemnika: „Ali niste rekli, da so Vaši otroci na pokopališču?“ — „Da, bili so tam, molit na grobu svoje matere.“

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo pretečeni teden srednje in sploh le za 0.81 mm. višje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 736.11 mm. in je bilo v ponedeljek, v torek in nedeljo podnormalno, v sredo, četrtek, petek in soboto pa nadnormalno. Tudi z ozirom na srednje stanje vsega tedna je bilo stanje ravno te dni podnormalno in nadnormalno. Najvišje srednje stanje, za 5.33 mm. nad normalom, je imel petek; najnižje, za 7.10 mm. pod normalom, v torek; največji razloček v srednjem stanju znaša torej 12.43 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, 742.00 mm. visoko, je stal barometer v petek zvečer; najnižje, 727.77 mm. visoko, v torek popoldne; razloček med maksimumom in minimum barometrova stanja sploh znaša torej 14.23 mm. Največji razloček v stanju jednega dne je imela sredo, za 5.13 mm.; najmanjši, za 0.85 mm., ponedeljek.

Termometer: Srednja temperatura vsega tedna je znašala 11.5° C., to je za 1.9° C. nad normalom, in je bila vse dni nadnormalna. Z ozirom na srednje stanje vsega tedna je bila temperatura v ponedeljek, četrtek, petek in soboto podnormalna; v torek, sredo in nedeljo pa nadnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 13.1° C., je imela nedelja; najnižjo, + 10.4° C., ponedeljek; največji razloček v srednjem stanju znaša torej samo 2.7° C. Najvišja temperatura vsega tedna sploh, + 19.6° C., je bila v nedeljo popoldne; najnižjo, + 5.4° C., v petek zjutraj; največji razloček v stanju sploh znaša torej 14.2° C. Največji razloček v temperaturi jednega dne, za 13.4° C., je imela nedelja; najmanjši, za 5.1° C., ponedeljek.

Vetrovi pretečenega tedna so bili ves čas slabotni in precej spremenljivi. Z največ, namreč s 33.3%, je bil zastopan „vzhod“, s 24% „jugozahod“, z 19% „gorenjec“, s 14.2% „burja“, z 9.5% „jugovzhod“.

Nebo je bilo vsled srednjega stanja barometrova precej spremenljivo, s 43% jasno, z 38% oblačno, z 19% pa deloma jasno in deloma oblačno.

Mokrina: Pretečeni teden je imel dva deževna dneva, ponedeljek in v torek, sploh je pa palo oba dni samo 2.70 mm. dežja.

Tuji:

27. aprila.

Pri **Slonu:** Čeper, Stöcklinger z Dunaja. — Neuman iz Karlova. — Dr. Hollerung iz Gradca. — Kramar od sv. Ane. — Petsche iz Starega trga. — Glowatzky iz Ostrega.

Pri **Maliči:** Skodlar iz Gradca. — Arlt, Knftner, Schutz z Dunaja. — Fuchs iz Gorican. — Elvenič iz Frankobroda.

Tržne cene v Ljubljani

dné 26. aprila t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	9	26
Rež,	6	18
Ječmen	5	20
Oves,	3	74
Ajda,	4	71
Proso,	5	20
Koruza,	6	—
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	86
Maslo, kilogram	1	7
Mast,	—	84
Špeh frišen	—	74
„ povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	82
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje	—	50
Svinjsko	—	62
Koštrunovo	—	30
Kokoš	—	32
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	50
Slama,	1	69
Drva, trda, 4 kv. metre	5	80
„ mehka, „	4	—

Dunajska borza

dné 27. aprila.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	76	gld.	55	kr.
Enotni državni dolg v srebru	77	„	45	„
Zlata renta	94	„	15	„
1860 državno posojilo	130	„	50	„
Akcije narodne banke	824	„	—	„
Kreditne akcije	343	„	60	„
London	120	„	15	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	54	„
C. kr. cekini	5	„	62	„
Državne marke	58	„	75	„

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

4%, državne srečke iz l. 1854	250	gld.	119	75
Državne srečke iz l. 1864	100	„	172	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	—	„	94	10
Ogrska zlata renta 6%	—	„	119	90
„ 4%	—	„	89	15
„ papirna renta 5%	—	„	87	40
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	„	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	„	75	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	„	60	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	„	—	—
Kreditne srečke	100	gld.	178	25
Rudolfove srečke	10	„	20	50

Št. 6591.

(265)

Razglas.

Od volilcev glavnega mesta ljubljanskega 11., 13. in 14. aprila 1882 izvršene dopolnilne volitve mestnega zbora, vsled katerih so bili gospodje:

Alojzij Bajer,
Peter Grasselli,
Janez Nep. Horak,
Ivan Hribar,
Josip Kušar,

Josip Luckmann,
dr. Alfonz Moschë,
Fran Potočnik,
dr. Josip Suppan in
dr. Valentin Zarnik.

kot soudui mestnega zbora izvoljeni, je mestni zbor s sklepom od 25. aprila 1882 potrdil.

To se javno na znanje dá.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 26. aprila 1882.

Župana namestnik: Jeras.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči, (533—26)

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrplost ude in kite itd., malo časa čez se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ z razven stojiščim znamenjem; 1 steklen. ca 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

500 zlatov

plačam onemu, kdor pri vporabljanju

Kothejeve zobne vode

1 steklenica 35 kr., še kedaj čuti zobne bolečine ima iz ust duh.

J. G. Kothe,

umirov. dvorni založnik v Mödlingu

pri Dunaji, vila Kothe.

(144—9)

V Ljubljani dobi se jedino le pri lekarni Jul. pl. Trnkoczyji in v vseh lekarnah, droguerijah, parfemerijah, prodajalnicah galanterijskih rečij itd. na Kranjskem.

Sprememba stanovanja.

Pisarne glavnega zastopa banke

„Slavije“ nahajajo se od 24. t. m. nadalje

v 2. nadstropji Matične hiše v Zvezdi

(Kongresni trg št. 7). (256—3)

Ustanovljeno 1858.

Na dunajske svetovne razstavi l. 1873. odlikovano z medaljo za napredek in v Linci s sreberno medaljo l. 1875.

Kraj za naročevanje vezene od zlata in cerkvenih paramentov.

Prečastitej duhovščini!

Štefan Berlyak,

meščan, izdelovalec cerkvenih paramentov,

priporoča se za izdelovanje vseh vrst cerkvenih del, kasul, pluvijalov, baldahinov, mrtvaških prtov, oblačil za cerkvenike in ministrante, cerkvenega perila, kakor tudi duhovenske obleke, abeeskih sukenj, reverend, kosmečkov itd.

Opazka:

Vezene, za katere se daje tudi tvarina, se prevzamejo za montiranje, in se bodo najskrbneje izvršile; na vsako vprašanje se takoj odgovori. (189—3)

WIEN.

Fabrik und Niederlage: Stadt, Grünangergasse Nr. 12, vis-à-vis der Staatsschulden-Casse.

Karolina Berlyak

priporoča se za vezanje od zlata in svile:

Kasule, baldahine, mrtvaške prte, stole, bandera, zastave za pevska in veteranska društva.

Ornati se voljno sprejemajo za apliciranje.

ALBIN C. ACHTSCHIN,

stavbeni ključavničar,

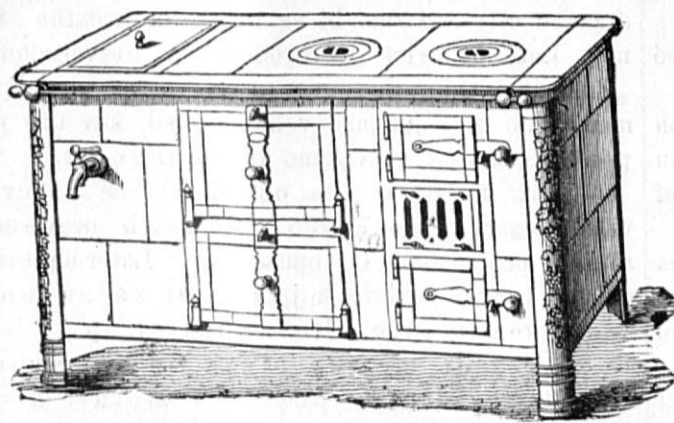
v Ljubljani, Krojaške ulice št. 8 (nova), priporoča svojo veliko, dobro asortirano zalogo

štedilnih ognjišč in stavbenih okov

v vseh vrstah in velikostih po najnižjih cenah pod garancijo.

C. kr. patentirane štedilnih ognjišč plošče, katere vsled vročine ne počijo. Obetajoč natanko in resno postrežbo sprejemajo se vsake vrste stavbena dela in poprave. (259—1)

Ilustrovani cenilniki na zahtevanje zastoj in franko.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.

Umrli so v Ljubljani:

24. aprila: Josip Kogler, krojač, zdaj prisilni delavec, 17 let, Poljanski nasip št. 50, za tuberkulozo.

25. aprila: Andrej Malič, posestnik, 70 let, Šelenburgove ulice št. 5, za mrtudom.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodeci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenje, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pljačo, črve, zoper bolezn na vrtnici, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavrtku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nemalej teh znakov istinitosti, naj se zavrzajo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučaj takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (487—33)